

da nekje bo že šlo, ni vrag... Zaplezam v ozek leden žleb, ki me kmalu postavi pred izbiro – desno čez skalno stopnjo ali levo čez ledeni skok. Izberem manj slabo levo možnost, zlezem čez navpični led, žleb pa zavija nekam proti desni. Petdeset, sedemdeset, sto metrov in – slepa ulica. Prava Patagonija, vsenaokrog bele gobe iz ledu in spihanega pršiča, prehod do vrha, ki ga že slutim le nekaj deset metrov zgoraj, pa zapira prhek luknjičast previs, ki ga cepin reže kot sladkorno peno. Preklinjam v več jezikih, besedni zaklad postaja skrajno neprimeren. Še dobro, da daleč naokoli ni nikogar, ki bi me poslušal. Treba je nazaj. Petdeset, sedemdeset, sto metrov, vse do mesta, kjer se ledeni žlebovi združijo v en sam širok jarek. Počivam, navpični sestop me je utrudil, poleg tega je to povsem izven načrta današnjega dne. Vendar se mi zdi, da je časa še dovolj. Poskusimo bolj levo...

Gre, vendar je tukaj žleb zaprt s previsom že v spodnjem delu. Nekaj udarcev gre v prazno: spodnji del previsa je sam napihan pršič. Šele ko se z nogami razkoračim v ozkem žlebu, sežem dovolj visoko in cepini zagrabijo v trden led. Potegnem navzgor, še dva, tri udarce v trdo, steklu podobno steno... Če bo tukaj treba nazaj... O tem bom razmišljal kasneje. Vsekakor mi preostane sestop po Francoski smeri; za to pa je treba priti na vrh. Navpični žleb se spet deli na dva zavita kraka, ki jima ne vidim izhoda, in spet izberem napačnega. Le kje je danes ostal moj občutek za smer, s katerim se tako rad hvalim? Na srečo sem zmoto ugotovil dovolj hitro in tretji žleb je končno pravi. Resda je tako ozek, da se tlačim skozenj in se mi za vrat vsipavajo grebeni pršiča, ki jih spotoma podiram, a nič ne de. Počasi se naklon zmanjšuje in že vidim snežišče tik pod vrhom. Tam se udiram čez kolena, megla je, sneži in ne vidim nikamor, pa vendar dovolj daleč, da opazim točko, kjer se stikata oba grebena. Vrh, 6160 metrov. Nekaj metrov pod najvišjo točko se ustavim, ne bi rad padel na drugo stran v dolino Llanganuco. Ura je 12.49, kamera še dela, sicer komaj, vendar skušam s otrplimi prsti vse skupaj vsaj za silo dokumentirati. Nobenih zmagoslavskih občutkov, vem, da sem šele na pol poti.

MED BARIKADAMI PROTI DOMU

Pet dni kasneje, na avtobusu za Limo, si še nisem povsem opomogel od plezarije. Zato sem se zbudil šele, ko smo ponoči že več kot uro stali sredi Panamericane kakih 180 km severno od Lime. Le počasi smo izvedeli, kaj se dogaja. Opolnoči so ribiči pričeli veliko stavko in z gorečimi barikadami zaprli glavno in edino prometno povezavo sever-jug. Z Urbanom računava ure do odhoda letala, prav malo jih še imava na razpolago. Začne se lov za transportom: tricikli, rikše, kolesa, redki taksiji, ki si upajo na cesto med barikadami... Te si sledijo vsakih nekaj kilometrov. S skoraj štirideset kilogrami prtljage peš pač ne prideš prav daleč. Domačini so na srečo zavohali zaslužek

in po raznih bližnjicah in poljskih poteh se z njihovo pomočjo nekako prebija do prvih avtobusov na drugi strani, ki pa so nabit polni. Ni še konec... Do Lime sva zamenjala devet prevoznikov in na koncu utrujena obležala v letalskih sedežih. Nasvidenje, Peru! Za nama je kratkih, a zelo jedrnatih 14 dni, ki bodo za nekaj časa spet pomagali ceniti pridobitve civilizacije. Najmanj to – zdi pa se mi, da še precej več.

Tehnični podatki: Prvenstvena smer NO FIESTA HOY DIA (v prevodu: Danes ni zabave) v severni steni Južnega Huandoya (Huandoy Sur), cca 1000 m, 7.5 h, plezal Pavle Kozjek 4.7.2001. Sestop po Francoski smeri (Astier '79, TD+).

Ocena: ED+, podrobneje VI-, 6+ (AI 6+, M5-6, WI 5)

HAIKU TRENUTKI

Maja Zorman

*v brezpotju
se zgane velik list –
razgrnem zemljevid*

*gamsovi bobki
do vrha poti
edina markacija*

*vitka smreka
v razpoki pomladi
balvan*

*za potokom
dolina metaljev
Zapotok*

*-Žvižg odmeva
v travnatih vesinah -
planinec? svizec?*

*košček sira
s kavko zamenjam
za širino neba*

*v strmini
gams pomoli rogova
skala oživi*

*soparno popoldne
oblak nad Mokrico
se pomokri*

Haiku so trivrstične pesmi, ki imajo svoje korenine na Japonskem. V haiku pesmi je zajet trenutek, vtis iz narave in njegovo doživetje. Poudarjena je minljivost in neponovljivost trenutka.